

On sopusointu kadonnut, ja satainen, jomien
syksy vaan jälellä. Euhän nyt ole niin tur-
muusin jorha, jos olen siirin onnettomu-
si tehnyt, sillä euhän sitä tahallani
tehnyt, minihän poistin rakkauteni hänen
sydänmestäni jivuri sentähden, että luulin
että hän ei minusta pitänyt. Kervoinhan
sen sinulle? - Ja kaikki käy kuin Jumala
tahtoo ...

Puhuko Lemu Aitiä itsensäkieltämi-
sestä & Tiedän kuinka jalo ja koskea hän
on, rakastan häntä kuin Aitiäni, mutta
jos hän luuli, että voisi siirin ottaa, niin
hän erehtyi. En koskaan, en koskaan otta
Ligridia - se olisi hänen ja minun onnet-
tomuuteni, seu kyllä olen huomannut,
hän on kaikessa vastakohtani - Tai en
tiedä kuinka sanoa - hän ei voi ajatella,
ei tuntea samalla lailla kuin minä, luu-
len, että hän ei oikein käsittä jaloutta ja
itsensäkieltämistä... ja tästä huolimatta
euhän häntä rakasti! Senhän olen hänelle
sanonut. Ja on hän siitä saattak ollut

han minulle antetaksi, kuin en taaskaan aikoneelle oleminen rakastamatt
Almoita seläsimme - ja kunnin omat siitä kuin ei siirä jättänyt ottaa
Vosnut ymmärtää minun
muuta! ja myös hän sanoo: en minun usko, että se Maria näin paljon pitää sinut

paan. Hän on edessään maassa istui puo-
 litympyrässä joukko nuoria tyttöjä, nekin
 yksinkertaisessa valkoisessa puvussa. Ku-
 rinki valaisi heidän mattomia, sulaisia kas-
 vojaan, kun ne tarkasti kuuntelivat vakkoo-
 opettajan sanoja. Tämä oli nim. se kaik-
 kien kaipaama hetki päivällä, jolloin suu-
 ri mestari itse, Pythagoras, antoi suullista
 opetusta tytöille. Se oli lyhyt se hetki,
 mutta ne käskyt, ne opetukset, jotka silloin
 lausuttiin, painuivat aina syväälle sy-
 dämmiin. Tänä päivänä mestarin soi-
 tuun ääni puhui seuraavasti:

„Lapset! Löytyy ihmisiä, jotka välistä
 kysyvät itseltään: „missähän on jumala?“
 Ja samalla he katsovat ylöspäin ja miet-
 tivät: „tuolla pilvien takana, korkealla tai-
 vaissa, se kas lienee.“ Mutta kun eivät
 häntä näe, niin pian hänet unohtavat...
 He erehtyvät, vauhat. He luulevat, että jum-
 la on mennyt piiloon ihmisten edestä, ja
 ettei häntä millään lailla voisi nähdä.
 Mutta niinkuin sanoin, he pettäivät itseä

Niin paljon fribit, sanonkin hän oppii kummiten kiti Ohjan, jota hän niin
 paljon jaksaa. Ohjeita asait on tiki, enkä opet, kynn me kelpoort' kastiin.

Sä. Sen sijaan että avain silmiin katsoisi-
vät, he ummistavat silmänsä ja sanovat, et-
teivät mitään näe... Te lapset, te hyöytte te-
kin, missä on se jumala, se suuri, se käsittä-
mätön, ja minä vastaan Teille: luokaa
silmäanne auki! Katsokaa kevätaurinkon, jo-
ka herättää luonnon ruuteen eloon — mikä-
hän siinä on se kummallinen taikavoima, jo-
ka saattaa kuivau oksan puhkeamaan
vihervioihin lehtiin ja muuttaa ihmisen
mielen alakulouksesta iloiseksi? Katsokaa
kukkia ympärillänne, jotka noussevat maasta,
kasvaat ja kukkiessaan levittävät niin hienon
tuoksuun — mikähän niistä on se kummal-
linen elämä, joka pieneen pienestä siemen-
estä kasvattaa niin eritaatuisia, monenväri-
siä kukkasia? Katsokaa itsiänne, te jotka
taidatte puhua ja kävellä ja ajatella ja tuntea
olevanne eri olentoja, toinen Melissa, toinen
Talatta, toinen Helena, toinen Maria j. n. e.
— mistähän te olette tulleet ja kuinka te
olette olemassa? Katsokaa koko luontoa ja
mieltäkää sitä, niin te huomaatte sen suu-

Tällä lailla, missä Maa on, sinä nähdäksesi opit tunteksenne sitä. Kukaan, josta

sen salaisuuden, joka on niin yksinkertainen,
että lapset sen käsittävät: se on Jumala.
Niin se on Jumala, joka asuu joka paikassa,
niin auringossa kuin kukassa, niin ihmisessä
kuin eläimessä, niin maassa kuin
taivaassa, eikä ole yhteen pistettävä koke-
ärettömyydessä, missä ei olisi Jumala. Tä-
sittäkö minua oikein! Te ette voi sanoa
tästä orvokista, että se on Jumala, mutta
teidän tulee sanoa, että siinä on Jumala.
Jumalassa me elämme ja olemme; me näemme
me ja käsittämme Jumalaa luonnossa, maail-
massa; Jumala itse on kyllä näkymätön ja
käsittämätön, mutta hän on kaiken nähty-
väisen takana eli sisäsiä, ja koska maail-
ma on ikäänkuin ruumis Jumalalle eli niin
kuin kuva hänestä, niin voimme sanoa,
että näemme hänet maailmassa. Langetkaa
polvilleenne, te nuoret ystäväni, Jumalan suu-
ruuden ja majesteetin edessä! Muistakaa,
että jos ihmiset tietäisivät ja todella uskoisi-
vät Jumalan olevan kaikkialla, niin eivät
hän he silloin tahtoisi tehdä pahaa. Luter-

Ensimmäisestä opetuskirjasta uzbekiksi ja venäjäksi

Sehneni.

tako minä tuolta oovokelta elämään viistäsiin? Sillä kuoleehan se, jos sen taitan, ja onhan sillä elämä Jumalasta niinkuin minullakin! Huvikseniko tuota mahtavaa kotkaa, joka liittele korkealla ilmassa, nuolella ampuihin? Sillä rakastathan se kevyttä ja aurinkoa kuin minäkin ja onhan sen elämä Jumalassa niinkuin minunkin!... Lapset, muistakaa sanani: Jumala on olemassa!"

Ja mestari Tytaagoras vaikeni, nousi ja viittasi kädellään hyvästi. Huomenna hän jatkaisi... Mutta opetuslapset jäivät miettimään hänen sanojaan.

No niin, Maisu, tämä on sen sadun alku, josta tulee ensi kirjessä. Terve on, että luet ~~apua~~ tarkasti ja mietit, jotta turhaan kirjoittaisi. Jos mitään on epäselvää, niin kysyt minulta. Tällä tavoin nyt tulee jatkamaan opetus, ja sinä saat vähitellen kunnat asioita, jotka tekevät sinun viisaksi ja hyväksi, jos innolla niitä ajattelet ja rukoukset apua tsättäsi... Tahdothan sinäkin ko-

ku se kyllä vesi olla onnea. Opetus nyt ja kerron mitä muistat hittä gymnasia ja kyrkykseen ja tutustum. Elämä ei ole leikkim. viisi